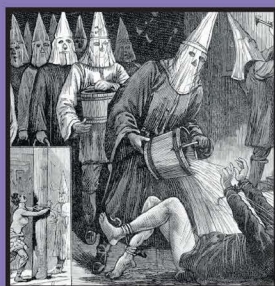

Story of Great Power

ความขัดแย้งภายใต้
เงามหาอำนาจ
ในประวัติศาสตร์โลก

ย้อนรอยจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์
ความขัดแย้งจากเหล่ามหาอำนาจ
ในอดีตที่ผ่านมา ที่ไม่เพียงแค่เกิดขึ้น
ในช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่รอยร้าว
ของความแตกแยกยังคงสะท้อน
ผลกระทบต่อโลกในปัจจุบัน และอาจ
ยังส่งผลกระทบต่ออนาคตของมนุษยชาติ
ผ่านเรื่องราวประวัติศาสตร์ที่ขับเคลื่อน
ไปข้างหน้าโดยกาลเวลา

Storyteller

Story
of
Great Power

ความขัดแย้ง
ภายใต้
เงามหาอำนาจ
ในประวัติศาสตร์โลก

Storyteller

Story of Great Power ความขัดแย้งภายใต้เงามหาอำนาจในประวัติศาสตร์โลก

Storyteller

ราคา 255 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

Storyteller.

Story of Great Power ความขัดแย้งภายใต้เงามหาอำนาจในประวัติศาสตร์โลก.-- กรุงเทพฯ : เพชรประกาย, 2568.
256 หน้า.

1. ประวัติศาสตร์โลก. 2. ความขัดแย้งทางสังคม. I. ชื่อเรื่อง.

909

ISBN 978-616-609-176-2

ที่ปรึกษากฎหมาย	อนันต์ แยมเกษร น.บ. น.ม. น.ศ.ม.
บรรณาธิการอำนวยการ	วิภาวี เฉลิมชัยวัฒน์
บรรณาธิการบริหาร	วังไพร สีสั่ง
ผู้เขียน	ชินกฤต จำปาหมื่น
บรรณาธิการ	นิศานารถ โชติมาภรณ์
กองบรรณาธิการ	มนตรา อัปสรวิไลศรีศรี มี มาลีสา ไกรถาวร พัทธธิดา เจริญหทัยรัตน์
พิสูจน์อักษร	ภัทรจิตา ชัยเพชร
ออกแบบปก	มะจิง
ศิลปกรรม	มะจิง

©ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558
ห้ามลอกเลียนส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ มิเช่นนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ เพชรประกาย

ในเครือบริษัท เพชรประกาย จำกัด

81 อาคารเพชรประกาย ถนนเสรีไทย

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 5535 # 103 โทรสาร 0 2540 5568

Homepage : <http://www.phetpragay.com>

พิมพ์ที่

บริษัท เลิฟแอนด์ลิฟเพรส จำกัด

969 ถนนพระยาสุเรนทร์ แขวงบางชัน

เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ 10510

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกอก-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกอกใหญ่ นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0 2423 9999 โทรสาร 0 2449 9500-6

Homepage : <http://www.naiin.com>

Story 1

“กรีก - เปอร์เซีย
(Greek - Persia)”

มหาสงคราม
แห่ง
ยุคโบราณ

—
“ความขัดแย้งที่เร่งทงล้อแห่งความเปลี่ยนแปลง
ให้กับโลกและมนุษยชาติ”
—

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีวัวอยู่สามตัวเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน จะไปไหนมาไหนก็ไปด้วยกันอยู่เสมอ

ในวันหนึ่งมีสิงโตเดินผ่านมาและจะจับวัวสามตัวเป็นเหยื่อ แต่วัวทั้งสามตัวก็รวมพลังกันยืนประจันหน้าสิงโตอย่างไม่เกรงกลัว สิงโตจึงไม่สามารถทำอะไรได้ เลยตัดสินใจถอยห่างออกไปในที่สุด

แต่ทว่าสิงโตได้รอโอกาสและเห็นช่องทางที่จะกินวัวทั้งสามตัว “ก็ให้พวกมันตีกันเองก็สิ้นเรื่อง!”

ว่าแล้วสิงโตก็เห็นวัวตัวที่หนึ่งไปเล็มหญ้าในจุดที่ห่างจากวัวอีกสองตัว สิงโตเลยเข้าไปยุยงวัวตัวที่หนึ่งว่า “ข้าได้ยินวัวตัวที่สองบอกว่ามันเป็นตัวที่แข็งแกร่งที่สุด”

วัวตัวที่หนึ่งได้ยินแบบนั้นก็ควั่นอกหู “อะไรนะ เจ้าวัวนั่นมันพูดเพื่อเจ้อะไรกัน!”

แล้วสิงโตก็ทำการยุยงวัวตัวที่สองและตัวที่สามในทำนองเดียวกัน ทำให้วัวทั้งสามตัวหันประจันหน้าเข้าวัดความแข็งแกร่งของตัวเองเพื่อชิงชัยว่า “ข้าคือตัวที่แข็งแกร่งที่สุด!”

เขาของวัวทั้งสามต่างเสียดแทงกันจนเลือดนองเต็มทุ่งหญ้า และต่างก็หมดเสียงหมดแรงล้มพุบลงต่อหน้าสิงโตผู้ที่กำลังจะได้ลิ้มลองเหยื่ออันแสนโอชะ

ทุกท่านครับ เรื่องราวต่อไปนี้เป็นเรื่องราวการห้าหั้นกันของเหล่ามหาอำนาจผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคโบราณ...

การห้าหั้นนั้นก่อให้เกิดมหาสงครามครั้งใหญ่ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนประวัติศาสตร์ของโลก...

การห้าหั้นที่เหล่ามหาอำนาจมีการรวมพลังกันเพื่อต่อต้านผู้รุกรานจากภายนอก...

แต่เมื่อผู้รุกรานจากไป มหาอำนาจที่เคยรวมพลังกันก็ต่างหันหน้าเข้าพาดพิงกันเอง ดังเช่นเรื่องราวของวัวสามตัว...

เอเธนส์ สเปนาร์ตา จักรวรรดิเปอร์เซีย สงครามมาราธอน ยุทธการ 300 ที่เทอร์มอพิลี ยุทธนาวีซาลามิส สงครามเพโลพอนนีเซียน การก้าวขึ้นสู่อำนาจของมาซิโดเนีย

และนี่คือเรื่องราว “กรีก - เปอร์เซีย (Greek - Persia)” มหาสงครามแห่งยุคโบราณ

ก่อนอื่นเรามาทำความรู้จักกับตัวละครในเรื่องราวกันก่อนนะครับ...

โดยตัวละครหลัก ๆ จะมีด้วยกัน 2 ตัวละคร คือ เปอร์เซียและهلันครรัฐกรีก

ซึ่งเปอร์เซียที่ว่านี้ มีศูนย์กลางอำนาจบริเวณที่ในปัจจุบันเราเรียกว่าอิหร่าน โดยก่อนที่เปอร์เซียจะผงาดขึ้นมา ในแถบนั้นก็มีมาเฟียใหญ่คุมอยู่ก่อนแล้ว คืออู่อารยธรรมโบราณอย่างเมโสโปเตเมีย

คราวนี้ในเวลาต่อมา เหล่ามหาชนชาวเปอร์เซียได้พากันอพยพมาจากแถบยุโรปตะวันออก มาตั้งบ้านเรือนบริเวณอ่าวเปอร์เซีย ซึ่งเปอร์เซียเริ่มผงาดในยุคของกษัตริย์ที่ชื่อว่า ไซรัส (Cyrus) ที่ได้พัฒนากองทัพแล้วเข้าตีอาณาจักรรอบๆ อย่างลิเดีย ซีเรีย ปาเลสไตน์ และบาบิโลน รวมถึงยังตีไปทางตะวันออกจนถึงลุ่มแม่น้ำสินธุ

และหลังไซรัสจากไป กษัตริย์องค์ต่อๆ มาก็ยังมิละเลิกขยายดินแดน ตีจนไปถึงอียิปต์ ก่อเกิดเป็นจักรวรรดิเปอร์เซียที่มีกองทัพอันน่าสะพรึงกลัว ที่รบร้อยครั้งก็ชนะแทบทุกครั้ง

คราวนี้เรามาดูอีกตัวละครอย่างเหล่านครรัฐกรีกกันบ้าง

นครรัฐของกรีกนั้นมีต้นตอมาจากอารยธรรมกรีกโบราณ ซึ่งเริ่มต้นที่เกาะครีตในทะเลเอเจียน แล้วส่งต่อไปยังไมซีนีในบริเวณคาบสมุทรเพโลพอนนีซัส แต่วันดีคืนดีก็มีกลุ่มคนสองกลุ่มได้เดินทางเข้ามาบริเวณไมซีนี

พวกแรกคือชาวดอเรียนที่เข้ามาแบบบ้าเลือด ใช้กำลังเข้าถล่มไมซีนีจนยับเยิน แล้วสร้างอารยธรรมของตนเองเกิดเป็นนครรัฐต่างๆ ขึ้นมา โดยในบรรดานครรัฐเหล่านั้นมีพีใหญ่ที่เข้มแข็งที่สุด ชื่อว่า “สปาร์ตา (Sparta)”

พวกที่สองคือชาวไอโอเนียนที่เข้ามาแบบใจเย็น ค่อยๆ ทบยอพยพกันเข้ามา แล้วผนวกวัฒนธรรมตัวเองเข้ากับไมซีนี จนเกิดเป็นนครรัฐต่างๆ ขึ้นมาบริเวณที่เรียกว่าแอตติกา และในบรรดานครรัฐเหล่านั้นก็มีพีใหญ่ที่เข้มแข็งที่สุด ชื่อว่า “เอเธนส์ (Athens)”

กล่าวก่อนว่าสภาพภูมิศาสตร์ของกรีกนั้นส่วนมากเป็นเทือกเขา ทำให้นครรัฐต่างๆ ถูกแยกออกจากกัน จนในที่สุดแต่ละนครรัฐก็มีผู้นำและอำนาจในการปกครองตัวเอง พูด่ง่ายๆ คือ แต่ละนครรัฐไม่ได้ขึ้นตรง

ต่อกัน และบางทีก็เป็นมิตรหรือบางทีก็เป็นศัตรู มีการทำการค้าและ
รพบ่งกันอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะสปาร์ตากับเอเธนส์ที่เขม่นกันมานาน
และพร้อมจะตีกันได้ทุกเมื่อ

แต่แล้วเปอร์เซียที่ตีอียิปต์ได้ก็เริ่มขยายอำนาจเข้าสู่ทะเลเมดิเตอร์-
เรเนียน และลากยาวมาจนถึงทะเลเอเจียนในสมัยของกษัตริย์นามว่า
“ดาร์อุสที่ 1” โดยเปอร์เซียเข้ายึดครองเมืองในแถบทะเลเอเจียน ทำให้
เอเธนส์เริ่มหวั่น ๆ จึงทำการเสียมให้เมืองเหล่านั้นก่อกบฏต่อต้านเปอร์เซีย
ขึ้นมา โดยเอเธนส์เป็นผู้สนับสนุนหลักในการส่งเงิน อาวุธ และเสบียงให้
เหล่ากบฏ แต่กบฏกลับถูกเปอร์เซียปราบลงอย่างง่ายดาย อีกทั้งดาร์อุส
ที่ 1 ก็เริ่มเพ่งเล็งไปที่เอเธนส์ด้วยความแค้น เลยตัดสินใจจะยกทัพไปถล่ม
เอเธนส์และนครรัฐอื่นๆ เพื่อให้กรีกยอมสยบอยู่แทบเท้าของเปอร์เซีย
และนี่คือจุดเริ่มต้นของมหาสงครามระหว่างกรีกกับเปอร์เซีย...

ภาพจาก National Geographic (พื้นที่อารยธรรมกรีก)

เปอร์เซียได้มีการยกทัพขนาดใหญ่ ซึ่งดาร์อุสที่ 1 เป็นผู้นำทัพด้วยตนเอง โดยใช้เรือข้ามทะเลอีเจียนเพื่อจะไปตีเอเธนส์ แต่ทว่าเหมือนธรรมชาติจะเข้าข้างเอเธนส์ เพราะดันเกิดพายุขนาดใหญ่ถล่มกองเรือของเปอร์เซียอับปางไปจำนวนมาก ก่อนจะได้เห็นชายฝั่งของกรีกด้วยซ้ำ เรียกได้ว่ายังไม่ทันจะได้รบจริงจัง ทหารฝ่ายเปอร์เซียก็ตายไปเป็นเบือแล้ว ดาร์อุสที่ 1 เลยตัดสินใจถอนทัพกลับไปตั้งหลักก่อน โครงการล้างแค้นเอเธนส์เลยต้องพับไปชั่วคราว

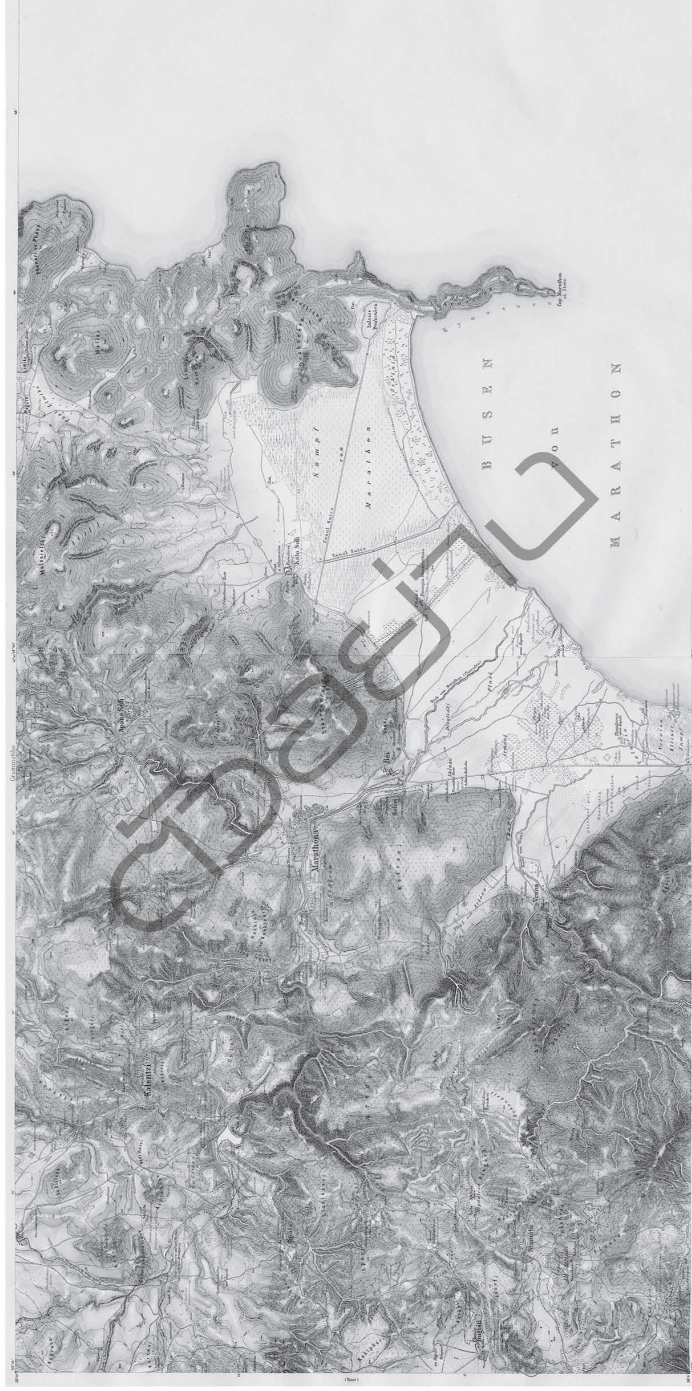
คราวนี้ในระหว่างฟื้นฟูกองทัพ ดาร์อุสที่ 1 จึงใช้วิธีทางการทูตไปก่อน โดยการบอกนครรัฐต่าง ๆ ของกรีกว่า “จงส่งส่วยและเครื่องบรรณาการมาให้เปอร์เซียแต่โดยดี ถ้าไม่ยอมโดนทัพเปอร์เซียบดขยี้”

ซึ่งหลายนครรัฐก็ยอมทำตาม ยกเว้นมหาอำนาจของกรีกอย่างเอเธนส์ และสปาร์ตาที่ต่างคิดว่า “เรื่องอะไรจะยอม!”

เมื่อเตรียมการพร้อมแล้ว ดาริอุสที่ 1 เลยยกทัพครั้งใหม่เพื่อไป สังสอนความเหิมเกริมของเอเธนส์ (รวมถึงสปาร์ตา) โดยมีการเกณฑ์คนมาจากดินแดนต่างๆ ทั้งอินเดีย เมโสโปเตเมีย ตะวันออกกลาง อียิปต์ และเอธิโอเปีย ซึ่งทำให้ทัพของเปอร์เซียในครั้งนี้มีขนาดใหญ่มาก คาดการณ์ว่ามีทหารกว่า 300,000 คน รวมถึงกองเรือกว่า 600 ลำ

โดยทัพเปอร์เซียทำการเก็บหัวเมืองต่างๆ ตามแถบทะเลอีเจียน รวมถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน แล้วยกพลขึ้นบกบริเวณทุ่งมารารอน (อยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของแอตติกา) เพื่อจะได้เดินทัพลงไปที่เอเธนส์ต่อไป แต่เอเธนส์ก็ไม่ได้นิ่งเฉย เตรียมกองทัพไปยันเปอร์เซียไว้ที่ทุ่งมารารอน และเอเธนส์ก็ได้พยายามประสานงานกับนครรัฐอื่นให้ส่งทหารมารวมพลกันต่อต้านวายุร้ายจากต่างแดนนี้ ซึ่งนครรัฐอื่นๆ ก็ขานรับอย่างแข็งขันรวมถึงสปาร์ตาด้วย แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าขณะที่เปอร์เซียขึ้นบกที่มารารอน เป็นวันขึ้น 6 ค่ำ ซึ่งเป็นความเชื่อของสปาร์ตาว่าหากเดินทัพตอนพระจันทร์ขึ้นครึ่งดวงอยู่แบบนี้อาจทำให้แพ้ได้ สปาร์ตาเลยบอกเอเธนส์ว่า “เดินทัพไปก่อนแล้วกัน รอพระจันทร์เต็มดวงแล้วจะตามไป...”

ทำให้เอเธนส์กับเหล่านครรัฐเล็ก ๆ ต้องจำใจเดินทัพไปทุ่งมารารอน ซึ่งรวมทัพได้เต็มทีแค่ 30,000 คนเท่านั้น และทัพ 30,000 ก็ต้องประจันหน้ากับทัพระดับ 300,000 อย่างสิ้นหวังในสมรภูมิที่เรียกว่า “สงครามมารารอน”

ภาพจาก Wikimedia Commons (ลักษณะภูมิประเทศบริเวณทุ่งมาราธอน)

คราวนี้เรามาดูลักษณะภูมิประเทศของทุ่งมารารอน ซึ่งมีความสำคัญต่อรูปการณ์การรบสูงมากทีเดียวครับ โดยทุ่งมารารอนมีลักษณะเป็นอ่าวครึ่งวงกลม ซึ่งเป็นชายหาดและทุ่งหญ้าสลับกัน ถัดจากทุ่งมารารอนจะเป็นเนินและภูเขา โดยทัพเปอร์เซียตั้งมั่นอยู่บริเวณทุ่งและชายหาด ส่วนทัพเอเธนส์ตั้งมั่นอยู่ที่สูงกว่าบนเนินและภูเขา ด้วยขนาดของกองทัพที่ต่างกัน 10 เท่า ผนวกกับประสบการณ์ของทัพเปอร์เซียที่โชกโชนกว่าและรบแทบไม่เคยแพ้ ทำให้เหมือนเป็นการปะทะกันระหว่างมดและพญาช้างเผือกครับ แต่อย่างไรก็ตามทัพเอเธนส์ที่ม้ายันไว้แม้จะรู้สึกสิ้นหวังนิดๆ แต่ก็ไม่ได้ยอมแพ้ถอดใจง่าย ๆ มีการวางแผนมากในการรบครั้งนี้อย่างเป็นระบบและจริงจัง โดยใช้ข้อได้เปรียบจากการอยู่จุดที่สูงกว่า ทำให้สามารถมองเห็นการรบได้รอบด้านมากกว่าจนวางแผนการรบได้อย่างรัดกุม

คราวนี้แหละครับ เหล่าแม่ทัพจึงตกลงกันว่าต้องบีบให้ข้าศึกรบในที่แคบ เพื่อลดประสิทธิภาพในการรบของทัพเปอร์เซียให้ได้มากที่สุด ว่าแล้วเอเธนส์จึงเริ่มเดินหมากตัวแรก โดยการจัดทัพให้ปีกสองข้างซ้ายขวามีทหารเยอะที่สุด และให้ตรงกลางเบาบางแต่จะเน้นทหารที่มีฝีมือมากที่สุดประจำจุดนี้ไว้

หมากตัวต่อไป ทัพเอเธนส์ก็เข้าตีทัพเปอร์เซียแบบจับพล้นโดยไม่ให้มีการตั้งตัว

จนกระทั่งทัพเอเธนส์ได้เดินหมากเกมรุก เมื่อปีกทั้งสองข้างสามารถล้อมไปจนถึงแนวหลังได้และขังทัพเปอร์เซียขนาดใหญ่ไว้ในพื้นที่วงกลม ทำให้ประสิทธิภาพการรบของทหารเปอร์เซียตกลงถึงขีดสุด เพราะพื้นที่ถูกบีบให้แคบลง

สุดท้ายเอเธนส์ก็ทำการรุกราน ต่อมเปอร์เซียภายใต้วงล้อมอย่าง
ดุเดือด ทหารบางส่วนของเปอร์เซียต้องพยายามดิ้นรนหนีออกจาก
วงล้อม ทำให้ทัพแตกขบวนไม่สามารถทำการรบได้อีก จำเป็นต้อง
ถอยทัพลงเรือไป

และแล้วมดตัวจ้อยก็ใช้กลยุทธ์อันชาญฉลาดทำการลัมพญาช้าง
ได้สำเร็จในที่สุด

หลังจากได้รับชัยชนะ แม่ทัพเอเธนส์ก็ได้สั่งให้ม้าเร็วที่ชื่อว่า
“พิดิปปิเดส” ส่งข่าวให้กับผู้นำในเอเธนส์ โดยพิดิปปิเดสดีใจต่อชัยชนะ
ครั้งนี้แบบสุดๆ และอยากแจ้งข่าวดีให้เร็วที่สุด เลยทำการวิ่งจากทุ่ง
มารารอนในระยะทางกว่า 42 กิโลเมตรแบบไม่พักจนถึงเมืองเอเธนส์
และพิดิปปิเดสก็ทำการร้องออกมาคำเดียวว่า “ชนะ!” แต่ด้วยความ
ตื่นเต้นแบบสุดขีดและความเหนื่อยแบบสุดๆ ทำให้หลังจากร้องออกมา
พิดิปปิเดสก็ขาดใจตายในที่สุด

เรื่องราวของพิดิปปิเดสเลยกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการวิ่ง
มารารอนนั่นเองครับ

ชื่อมารารอนก็มาจากทุ่งมารารอนที่ถือว่าเป็นสมรภูมิแห่งชัยชนะ
อันยิ่งใหญ่ของเอเธนส์ที่อยู่เหนือความคาดหมาย

และหลังจากการพ่ายแพ้ที่น่าอัปยศที่ทุ่งมารารอน เปอร์เซีย
จึงถอนทัพกลับไปตั้งหลักใหม่ ผนวกกับกษัตริย์ดาริอุสที่ 1 เกิดสงคราม
กะทันหัน ทำให้โครงการถล่มกรีกต้องเป็นอันพับไปก่อน

แต่หลังจากนั้นโอรสของดาริอุสก็ขึ้นครองราชย์ต่อ นามว่าเซิร์กซิส
ที่ 1 (Xerxes 1) โดยเซิร์กซิสก็มีความแค้นกับกรีกและเห็นเป็นสิ่งที่ขวาง
ขวางตาเปอร์เซียเช่นเดียวกัน อีกทั้งการค้าในทะเลอีเจียนและเมดิเตอร์-
เรเนียนนั้นสร้างมูลค่ามหาศาลมาก ซึ่งเป็นที่ต้องตาต้องใจเซิร์กซิสสุดๆ

ดังนั้นต่อที่ขบวนทางอยู่อย่างกรีกก็จำเป็นต้องกำจัดทิ้งให้ได้ เพื่อเปอร์เซียจะได้ครองอำนาจทั้งหมดในทะเลทั้งสอง

โดยเปอร์เซียมีการเตรียมกองทัพนานถึง 4 ปี รวบรวมคนจากดินแดนต่างๆ เช่นเคช (โดยมีการกล่าวอ้างว่าจำนวนทัพเปอร์เซียครั้งนี้แตะถึงระดับ 2 ล้านคน) แล้วทำการยกทัพทั้งทางบกและทางเรือเข้าประจันกับนครรัฐต่างๆ ของกรีก ฝ่ายนครรัฐต่างๆ ของกรีกได้ยื่นข้อเรียกร้องทัพมหาราชของเปอร์เซีย เลยกลับมาจับมือรวมพลังกันอีกครั้ง โดยแบ่งเป็น 2 ทัพ ได้แก่

- 1) **ทัพบก** สกัดกั้นการยกพลขึ้นบกของฝ่ายเปอร์เซีย ซึ่งมีผู้นำคือสปาร์ตา เข้าไปหยุดเปอร์เซียไว้ตรงช่องเขาเทอร์มอพิลี เพื่อถ่วงไม่ให้เปอร์เซียยกทัพไปประชิดเอเธนส์
- 2) **ทัพเรือ** จะสกัดกั้นกองเรือของเปอร์เซีย ซึ่งมีผู้นำคือเอเธนส์ โดยจะตั้งทัพในแถบเกาะซาลามิส เพื่อปิดการเดินทัพเข้าไปประชิดเอเธนส์เช่นเดียวกัน

แต่ปัญหาก็คือเกิดขึ้นเมื่อทัพเปอร์เซียเข้าถึงช่องเขาเทอร์มอพิลีได้เร็วกว่าที่คิด หากต้องจัดทัพเต็มรูปแบบจะทำให้เสียเวลา การรีบไปยึดบริเวณช่องเขาไว้ก่อนจะเป็นผลดีมากกว่า

ทำให้กษัตริย์สปาร์ตานามว่า “ลีโอนิดัส (Leonidas)” ตัดสินใจทันทีว่า

“เดี๋ยวข้าจะไปหยุดทัพเปอร์เซียไว้ก่อน ทัพใหญ่ค่อยตามมาหนุนทีหลังแล้วกัน” ว่าแล้วลีโอนิดัสก็นำทหารสปาร์ตาชั้นดีคู่กาย 300 นาย

เดินทางไปสกัดทัพเปอร์เซียหลักแสนคน ณ ช่องเขาเทอร์มอพิลี

และถือเป็นความบ้าบิ่นมาก ๆ ครับ ที่ทหารสปาร์ตาทั้ง 300 นาย และลิโอไนดส์ใช้ภูมิประเทศที่เป็นช่องเขาแคบ ๆ (ทำให้เปอร์เซียส่งทหารมาคราวละมาก ๆ ไม่ได้) โดยสกัดกั้นทัพเปอร์เซียเอาไว้ได้นานหลายวันเลยทีเดียว

แต่ทว่าสุดท้ายน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ ทหาร 300 นายเริ่มล้มหายตายจากไปเรื่อย ๆ ซึ่งการสู้ของทหารสปาร์ตาเป็นไปอย่างบ้าระห่ำ แม้ดาบหรือหอกหลุดออกจากมือก็ยังดิ้นรนขย้ำทหารเปอร์เซียด้วยมือเปล่า เป็นการต่อสู้ที่ยืดเยื้อ ดุเดือด แต่สุดท้ายลิโอไนดส์และทหารทั้ง 300 นายก็ได้พลีชีพที่ช่องเขาเทอร์มอพิลีในที่สุด วีรกรรมสุดบ้าบิ่นในครั้งนี้ทำให้สามารถถ่วงเวลาทัพเปอร์เซียให้ไปประชิดเอเธนส์ได้ช้าลง ส่งผลให้สนามรบกลางทะเลในแถบเกาะซาลามิสที่มีเอเธนส์เป็นผู้นำสามารถรบได้อย่างสบายใจมากยิ่งขึ้น

ภาพจาก Realms of History (การรบที่เทอร์มอพิลี)

คราวนี้เรามาดูการรบในแถบเกาะซาลามิสที่มีเอเธนส์เป็นผู้นำกัน
บ้าง

โดยแน่นอนว่าขนาดของกองทัพกรีกนั้นเล็กกว่า ทำให้ต้องมีการ
วางกลยุทธ์แบบเดิมที่ต้องบีบให้เรือเปอร์เซียรบในที่แคบ โดยการส่งเรือ
ไปโจมตีเปอร์เซียแบบสะกดๆ แล้วทำที่เป็นหนิเพื่อลงให้ทัพเปอร์เซีย
เข้ามาในพื้นที่ที่เป็นช่องแคบ อีกทั้งยังส่งสพายเข้าไปให้ชาวลงกับ
เปอร์เซียว่า “ทัพกรีกกลัวเปอร์เซียจนหวาด ไม่มีกำลังใจจะสู้เลยรับหนิ”
ทำให้ทัพเปอร์เซียได้ใจ รีบแน่นตามกันเรือกรีกเพื่อไปปิดบัญชี ซึ่งสุดท้าย
ก็ติดกับฝ่ายกรีก (อีกแล้ว)

เมื่อทัพเรือเปอร์เซียถูกล่อเข้าไปในช่องแคบได้สำเร็จ กองเรือกรีก
ที่เตรียมการไว้อยู่แล้วก็เข้าโจมตีแบบสายฟ้าแลบ เข้าประจัญบานอย่าง
ดุเดือด และในเวลาไม่นานท้องทะเลก็เต็มไปด้วยซากเรือและซากศพ
สุดท้ายการรบนี้ใช้เวลาประมาณ 8 ชั่วโมง ซึ่งฝ่ายที่กำชัยชนะอย่าง
เด็ดขาดคือฝ่ายกรีก และการรบครั้งนี้เป็นเหมือนการทำลายอำนาจทาง
ทะเลของเปอร์เซียโดยสิ้นเชิง

อีกทั้งเอเธนส์ยังมีการเดินหมากไปก่อนหน้านี้ โดยการอัดฉีดเงินทุน
ให้กับกบฏในอาณาจักรต่างๆ ที่อยู่ภายใต้เปอร์เซียเพื่อร่วมกันสร้างความ
วุ่นวายและปลดแอกตัวเอง คราวนี้แหละครับ อำนาจภายในของเปอร์เซีย
จึงเริ่มเกิดรอยร้าว ทำให้เซิร์กซิสต้องแบ่งทัพส่วนหนึ่งไปปราบกบฏ และ
การเข้าตีเอเธนส์ของทัพที่มาทางเทอร์มอพิลีต้องหยุดชะงักลงชั่วคราว
 อีกทั้งกองทัพส่วนหนึ่งของเปอร์เซียที่ถูกทิ้งเอาไว้เพื่อรบต่อหน้า ก็ถูก
กองทัพผสมของนครรัฐกรีกรวมพลังกันรุมยำจนแตกกระเจิง ท้ายที่สุด

ทัพเปอร์เซียอันไร้เทียมทานก็ไม่สามารถพิชิตกรีกได้ (โดยแพ้แทบทุกสมรภูมิ) ทำให้มหาสงครามอันยาวนานนี้ได้จบลงที่ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของกรีก และเป็นการดับความเหิมเกริมของเปอร์เซียในการขยายอำนาจไว้เพียงแค่นั้น

ภายหลังสงคราม แน่นอนครับว่าผู้ที่ได้เครดิตมากที่สุดคือเอเธนส์ ทำให้อำนาจของเอเธนส์เริ่มมีมากขึ้น พร้อมกับความทะเยอทะยานที่อยากจะรวมกรีกเป็นหนึ่งเดียวภายใต้เอเธนส์ โดยมีการให้นครรัฐอื่น ๆ มารวมกลุ่มซึ่งมีเอเธนส์เป็นผู้นำภายใต้ “สันนิบาตดีเลียน (Delian League)” และเอเธนส์ก็ได้มีการขยายอำนาจ พร้อมใช้พลังทางเศรษฐกิจในการขู่บังคับให้นครรัฐอื่น ๆ เข้าร่วมกับสันนิบาต เช่น “หากไม่เข้าร่วมจะไม่ขายของให้” หรือ “หากไม่เข้าร่วมจะไม่ให้เงินสนับสนุน”

การขยายอำนาจของเอเธนส์อาจกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะของจักรวรรดินิยมในยุคโบราณเลยทีเดียวครับ แน่นอนว่าเมื่อัวอีกตัวอย่างเอเธนส์ประกาศศักดาว่า “ข้านี้แหละคือผู้ที่แข็งแกร่งที่สุด” มีหรือที่ัวอีกตัวอย่างสปาร์ตาจะไม่หมั่นได้

และแล้วสปาร์ตาก็ตัดสินใจเข้ามาหยุดยั้งการขยายอำนาจของเอเธนส์ ซึ่งเป็นการนำพานครรัฐต่าง ๆ ของกรีกหันหน้ามารบกันเอง ภายใต้สงครามที่มีชื่อว่า “เพโลพอนนีเซียน (Peloponnesian War)”

สงครามในครั้งนี้ถือว่าเกิดขึ้นมาจากความขัดแย้งที่มีมานานนมเลยทีเดียวครับ เนื่องจากเอเธนส์และสปาร์ตามีการเข่นกันอยู่ตลอดเวลา ทั้งสองฝ่ายจะตีกันจนเป็นสงครามใหญ่โตเข้าสักวันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร อีกทั้งเอเธนส์และสปาร์ตาก็มีความแตกต่างกันมากจนเกินไป ทั้งในแง่ของอุดมการณ์และการขยายอำนาจ

ฝ่ายเอเธนส์มีอุดมการณ์แบบประชาธิปไตย ส่วนสปาร์ตามี
อุดมการณ์แบบทหารและมองว่าการปกครองตามอุดมการณ์ของเอเธนส์
จะส่งผลร้ายแรงต่อสปาร์ตา และฝ่ายเอเธนส์ก็เน้นขยายอำนาจเพื่อ
แย่งชิงพื้นที่ทางการค้า แต่ฝ่ายสปาร์ตาชอบอยู่อย่างโดดเดี่ยว เน้นฝึกแต่
ทหาร ทำให้สปาร์ตามองว่าความเหิมเกริมของเอเธนส์ที่ขยายอำนาจไป
เรื่อยๆ นั้นเป็นภัยความมั่นคงของตัวเอง

โดยการรบในสงครามเพโลพอนนีเซียนเป็นการแย่งชิงพื้นที่และ
พันธมิตร หากฝ่ายไหนได้นครรัฐอื่นเข้าเป็นพวกมากที่สุด ฝ่ายนั้นก็ย่อม
ได้เปรียบ ซึ่งลักษณะการรบไม่ใช่การเปิดศึกประจันหน้ากันแบบเต็มกำลัง
แต่เป็นการเปิดศึกแบบยิบย่อยทั่วแผ่นดินกรีก ทำให้สงครามยืดเยื้อไป
กว่า 30 ปี โดยในระหว่างนั้นนครรัฐอื่นๆ ก็เริ่มมองการขยายอำนาจของ
เอเธนส์เป็นภัยคุกคาม และมองเอเธนส์ว่าเป็นนครรัฐที่เข้ามาเอาวัด
เอาเปรียบ ทำให้ในช่วงท้ายสงคราม เหล่านครรัฐกรีกรวมถึงฝ่ายที่อยู่
ภายใต้สันนิบาตดีเลียนก็เริ่มทยอยหันหลังให้กับเอเธนส์แล้วเข้าไป
สนับสนุนสปาร์ตาแทน

จนท้ายที่สุดเอเธนส์หมดอำนาจในการเป็นผู้นำ และฝ่ายสปาร์ตาก็ได้กลายเป็นผู้ชนะสงครามในครั้งนี้

หลังเอเธนส์หมดอำนาจลง สปาร์ตาก็ได้ขึ้นมาเป็นผู้นำของเหล่านครรัฐกรีก แต่อย่างที่เล่าไปคร่าวๆ สปาร์ตาชอบอยู่แบบโดดเดี่ยวมากกว่า
ไม่ได้มีความสนใจอยากจะไปนำอะไรใคร อีกทั้งสงครามเพโลพอนนีเซียน
ก็ได้ทำให้ทั้งเอเธนส์และสปาร์ตาอ่อนแอลงอย่างเห็นได้ชัด แถม
ภายในเอเธนส์ก็เกิดการโค่นล้มอำนาจผู้นำและทหารก็ได้ขึ้นมาปกครอง
ทั้งยังสูญเสียอำนาจทางการค้าในทะเลเกือบทั้งหมด ทำให้มีมหาอำนาจ

อย่างริบส์ (อยู่แถบอีิปต์) เป็นผู้นำทางการค้ารายใหม่ และเริ่มเข้ามาแทรกแซงภายในแผ่นดินกรีก

อีกทั้งฝ่ายเปอร์เซียก็ไม่น้อยหน้าเข้ามาผสมโรงด้วยอีกแรง โดยการยุแหย่ให้นครรัฐในกรีกแตกคอและรบกันเอง ความอ่อนแอและไร้ผู้นำทำให้รอยร้าวภายในกรีกเริ่มปรากฏมากขึ้น และเป็นโอกาสอันดีงามที่เปอร์เซียจะเตรียมกองกำลังเข้าถล่มกรีกอีกครั้ง

แต่แล้วก็ได้มีนครรัฐจากทางเหนือชื่อว่า “มาซิโดเนีย (Macedonia)” ภายใต้การนำของกษัตริย์ฟิลิปที่ 2 เข้ามาเป็นพันธมิตรกับนครรัฐต่าง ๆ ภายในกรีก รวมถึงเอเธนส์และสปาร์ตา และรวมกรีกทั้งหมดให้อยู่ภายใต้อำนาจของมาซิโดเนีย ซึ่งสร้างความมุ่งงมงายต่อริบส์และเปอร์เซียแบบสุดๆ ครั้นว่า “นครรัฐหลังเขานี้” อยู่ดี ๆ ก็ขยายอำนาจและรวมกรีกได้แบบดื้อ ๆ”

และถึงแม้จะรวมกรีกได้แล้ว แต่กษัตริย์ฟิลิปที่ 2 มีความทะเยอทะยานที่สูงมากกว่านั้น โดยมีการเตรียมทัพจะไปตีกับริบส์และเปอร์เซียต่ออีกด้วย แต่เปอร์เซียเห็นแบบนี้แล้วก็รู้ได้โดยทันทีว่าถ้าปล่อยฟิลิปเอาไว้ต้องเป็นอันตรายแน่นอน เลยตัดสินใจส่งคนไปตัดไฟตั้งแต่ต้นลม ลอบสังหารฟิลิปจนสำเร็จ (มีการสันนิษฐานว่าใช้วิธีวางยาพิษหรือไม่ก็ลอบแทง) ทำให้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นโอรสของฟิลิปต้องขึ้นครองราชย์ต่ออย่างกะทันหันในวัย 20 ปี

ความทะเยอทะยานและเจตนารมณ์ของฟิลิปได้ถูกถ่ายทอดให้กับโอรสผู้มีนามว่า “อเล็กซานเดอร์” ซึ่งเป็นผู้นำมาซิโดเนียและกรีก เขย่าโลกทั้งใบโดยการยกทัพขยายอำนาจออกไปทางตะวันออก จนอาจเรียกได้ว่ากลายเป็นจักรวรรดิครึ่งโลก ไม่ว่าจะเป็นเปอร์เซีย อาณาจักรแถบซีเรีย

ปาเลสไตน์ เอธิโอเปีย หรือแถบอินเดีย ก็ต้องสยบต่อทัพของชายที่ถูกกล่าวขานนามยกย่องในภายหลังว่า “อเล็กซานเดอร์มหาราช (Alexander the Great)” ซึ่งทำให้วัฒนธรรมของกรีกขยายครอบคลุมไปกว้างไกลที่สุดในประวัติศาสตร์

แต่หลังจากหมดยุคสมัยของอเล็กซานเดอร์มหาราช บัลลังก์ที่ครอบคลุมพื้นที่อำนาจว่าครึ่งโลกก็เกิดสั่นคลอน ข่าวการจากไปของอเล็กซานเดอร์มหาราชได้ถูกกระพือไปทั่วทุกสารทิศ เหล่าอาณาจักรต่างๆ ที่เคยตีได้ก็พากันประกาศอิสรภาพตัวเอง รวมถึงนครรัฐต่างๆ ในกรีกก็ทยอยปลดแอกจากมาซิโดเนีย เหล่าแม่ทัพก็ต่างพากันแย่งชิงอำนาจเพื่อไขว่คว้าบัลลังก์ของมาซิโดเนีย เกิดเป็นสงครามกลางเมืองยาวนานกว่า 40 ปี ในท้ายที่สุดจักรวรรดิครึ่งโลกก็ได้ล่มสลายลงไปตามร่างกายและจิตวิญญาณของอเล็กซานเดอร์มหาราช

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจักรวรรดิของอเล็กซานเดอร์จะล่มสลายลงไปแล้วแบบแผนอารยธรรมกลับถูกสานต่อออกไปในรูปแบบที่เรียกว่า “เฮลเลนิสติก (Hellenistic)” ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างความเป็นกรีกอันเป็นอารยธรรมแบบตะวันตก เชื่อมเข้ากับอารยธรรมแบบตะวันออก ก่อนการเข้ามาของมาซิโดเนียและอเล็กซานเดอร์มหาราช โลกตะวันตกและตะวันออกนั้นถูกแบ่งแยกออกจากกันโดยกำแพงที่ชื่อว่าเปอร์เซีย...

การพิชิตเปอร์เซียของอเล็กซานเดอร์มหาราช ทำให้วัฒนธรรมทั้งสองถูกหลอมรวมเข้าด้วยกัน มีการสนับสนุนให้คนตะวันตกแต่งงานกับคนตะวันออก ทั้งยังสร้างเมืองใหม่ไม่น้อยกว่า 70 แห่ง เพื่อเป็นเมืองที่ผู้คนทั้งทางตะวันตกและตะวันออกได้มาอยู่ร่วมกัน ทำให้โลกทั้งสองฝั่งสามารถทำความรู้จักซึ่งกันและกันได้มากยิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้ในท้ายที่สุดก็ได้ทำให้เกิดการปฏิวัติทางเศรษฐกิจในยุคโบราณ เมื่อมีการเชื่อมเส้นทาง

การค้าจากแม่น้ำไนล์ไปสู่แม่น้ำสินธุตามเส้นทางการเดินทัพของอเล็กซานเดอร์มหาราช และในอนาคตเส้นทางการค้านี้จะเติบโตขึ้น จนกลายเป็นเส้นทางการค้าทางบกขนาดใหญ่ในชื่อ “เส้นทางสายไหม (Silk Route)” ซึ่งสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจอย่างมหาศาลและก่อให้เกิดมหานครตามรายทางขึ้นมากมาย...

กล่าวได้ว่า ความเป็นเฮลเลนิสติกที่เกิดขึ้นจากการหลายก้าแพงที่ชื่อว่าเปอร์เซีย และการพิชิตโลกของมาซิโดเนีย ภายใต้การนำของอเล็กซานเดอร์มหาราชนั้น ได้เป็นการเร่งกงล้อแห่งความเปลี่ยนแปลงให้กับโลกและมนุษยชาติสามารถมุ่งไปข้างหน้าได้อย่างก้าวกระโดด...

Story 2

“มองโกล (Mongol)”

มัจจุราช
แห่ง
ทุ่งหญ้าเอเชีย

“มหาอำนาจผู้สร้าง
ความพริ้วพริ้งทุกหย่อมหญ้าในโลกยุคกลาง”

ดวงอาทิตย์สาตส่องกระทบกองทัพดำทะมึน...

สะท้อนทั้งผืนหญ้า หมวกเหล็กกล้า และเกราะอ่อนอันแข็งแกร่ง...

เสียงกับเท้าม้านับหมื่นกระแทกรวดกับเสียงสายฟ้าก็มปนาท...

ดาบ หอก และทวนโค้งเหมือนจันทร์เสี้ยววัดลงอย่างว่องไว...

ลูกศรจากหลังม้าพุ่งไปมาผ่านอากาศแล้วเข้าไปอย่างแม่นยำ...

นักรบและม้าศึกบดขยี้ศัตรูอย่างรวดเร็วไร้ปราณี...

“มองโกล” คือ ชื่อที่คนในศตวรรษที่ 13 ได้ยินแล้วล้วนพากัน
ขนหัวลุก...

ชื่อที่สามารถควบคุมแผ่นดินครึ่งโลกให้สยบอยู่แทบเท้า...

ชื่อของอาณาจักรและกองทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรที่สุดในยุคสมัย
นั้น...

เจงกิสข่าน โอลเกไดข่าน มองเกอข่าน กุบไลข่าน ท้ามนัอันโหดเหี้ยม
การบุยุโรปและจีน กลยุทธ์สยบแผ่นดินกว่าครึ่งโลก...

และนี่คือเรื่องราวของมัจจุราชแห่งทุ่งหญ้าเอเชีย กองทัพผู้นำ
พรันฝรั่งของโลกยุคกลาง

มองโกล เป็นชื่อของกลุ่มคนที่อาศัยอยู่แถบทุ่งหญ้าทางเหนือของจีนและทางใต้ของไซบีเรีย ซึ่งคนมองโกลที่ว่ามีสายเลือดที่ผสมกันระหว่างชาวยุโรปและชาวเอเชีย (เพราะหน้าตาต่างจากคนเอเชียทั่วไป และมีผมสีน้ำตาลอ่อน)

ในช่วงศตวรรษที่ 11 มองโกลเป็นเพียงเผ่าเล็กๆ ที่แสนจิตจาง โดดเด่นแค่การเลี้ยงสัตว์กับขี่ม้า ประชากรก็น้อย อาณาจักรก็ไม่มี อีกทั้งในบริเวณที่ตัวเองอยู่ยังมีเผ่าอื่นๆ อีกหลายเผ่าแย่งชิงอำนาจความเป็นใหญ่กัน ซึ่งมองโกลเริ่มผงาดขึ้นมาในสมัยผู้นำที่ชื่อคอบูลข่าน โดยเริ่มมีการไปตีกับเผ่าอื่นเพื่อแย่งพื้นที่เลี้ยงสัตว์ แต่สุดท้ายคอบูลข่านก็โดนเผ่าตาทาร์จับได้และเนรเทศไปจีน ต่อมาภายหลังก็โดนประหาร

ผู้นำคนต่อมาคือ เยชูกู ซึ่งได้รวบรวมกลุ่มคนเร่ร่อนให้อยู่ภายใต้มองโกล ทำให้มองโกลเริ่มมีประชากรมากขึ้น และเมื่อถึงวัยแตกหนุ่ม เยชูกูก็ได้ออกตามล่าหาภรรยา แล้วก็ดันไปถูกใจโฮลันที่เป็นภรรยาของผู้นำเผ่าเบี่ยฉีเข้า เยชูกูก็เลยจูดแย่งโฮลันมาเป็นของตัวเอง

หัวหน้าเผ่าเบี่ยฉีที่ถูกแย่งคนรักเลยไปขอความช่วยเหลือจากเผ่าตาทาร์เพื่อเข้าถล่มมองโกล

แต่การถล่มมองโกลก็ไม่ใช่ง่ายๆ เหมือนในอดีตแล้ว เพราะตอนนี้เผ่ามองโกลเริ่มขยายใหญ่ขึ้น ซึ่งสุดท้ายเยชูกูก็ถล่มเผ่าเบี่ยฉีและตาทาร์คืน แล้วจับเหล่าผู้นำเผ่ามาประหารจนเกลี้ยง!

คราวนี้แหละครับ มองโกลจึงเริ่มกลายเป็นมหาอำนาจของดินแดนแถบนี้ขึ้นมาเรื่อยๆ

และต่อมาเยชูกูกับโฮลันก็ได้มีลูกชายด้วยกัน แล้วได้ตั้งชื่อให้ลูกชายคนนี้ว่า “เตมูจิน”

ภาพจาก Panoramic Journeys (คนมองไกล)

แต่แล้วเยซุโกก็โดนลอบฆ่าโดยเผ่าตาดาร์ที่กลับมาแก้แค้น และเมื่อเยซุโกตายก็เกิดการแย่งอำนาจกันขึ้นในเผ่ามองไกล ซึ่งตระกูลที่ชื่อว่าไฮซุอู่ก็ขึ้นมายึดอำนาจได้ทั้งหมด เสร็จแล้วก็ขับครอบครัวของเยซุโกออกจากเผ่า ซึ่งครอบครัวของเยซุโกที่ถูกขับออกมาต่างใช้ชีวิตอย่างลำบากพอสมควร โดยมีเตมูจินเป็นเสาหลักของครอบครัวคอยดูแลแม่และน้องๆ

เวลาผ่านไปเตมูจินก็เติบโตขึ้น ตระกูลไฮซุอู่รู้ข่าวก็กลัวว่าเตมูจินจะกลับมาแก้แค้น จึงส่งคนออกไปตามล่า ทำให้ครอบครัวของเตมูจินยิ่งใช้ชีวิตลำบากขึ้นไปอีก เพราะต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ ซึ่งจากการโดนตาม

ล่าตลอดเวลา เตมูจินจึงตัดสินใจรวบรวมกลุ่มคนที่เร่ร่อนหรือนักโทษที่โดนเผ่าอื่นจับไป สร้างเผ่ามองโกลของตัวเองขึ้นมาใหม่จนเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา และเมื่อถึงวัยแตกหนุ่ม เตมูจินก็ได้แต่งงานกับบอร์เต แต่แล้วเหมือนเป็นกรรมที่เยซูก่อทำให้แล้วดันตกมาอยู่ที่ลูกแทน เพราะเผ่าเบี่ยฉีได้กลับมาแก้แค้นโดยจับบอร์เตไปจากเตมูจิน

เตมูจินที่โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงจึงนำกองทัพไปถล่มเผ่าเบี่ยฉี แต่สุดท้ายกลับโดนเผ่าเบี่ยฉีถล่มกลับมา

แต่เตมูจินก็ไม่ยอม เพราะต้องการเอาบอร์เตกลับคืนมาให้ได้ ว่าแล้วก็ไปขอความช่วยเหลือจากเผ่าเคอเริตและเผ่าจาลา ซึ่งหัวหน้าเผ่าทั้งสองนั้นสนิทสนมกับเตมูจิน ทั้งสามก็จับมือพากันไปรุมสหบาทาเผ่าเบี่ยฉีจนและตมึปะ และเตมูจินก็ชิงตัวบอร์เตกลับคืนมาได้ในที่สุด

แต่ทว่าบอร์เตไม่ได้กลับมาเพียงคนเดียวครับ เพราะดันมีลูกที่อยู่ในท้องกลับมาด้วย และต่อมาก็ได้คลอดออกมาเป็นเด็กชายที่ชื่อว่าโจจิ ซึ่งทั้งเตมูจินรวมถึงคนอื่นๆ ในเผ่าก็ต่างจงนส่งสัยไปตามๆ กันว่า “โจจิเป็นลูกของเตมูจินหรือลูกของหัวหน้าเผ่าเบี่ยฉี?”

แต่ถึงจะคิดแบบนั้นเตมูจินก็ยังยึดอกรับด้วยความภาคภูมิใจว่า “โจจิคือลูกชายคนแรกของตัวเอง” (ถึงแม้จะตงิดใจอยู่บ้าง)

จากการชนะเผ่าเบี่ยฉีทำให้ชื่อเสียงของเตมูจินเริ่มโด่งดัง กลุ่มคนเร่ร่อนหรือเผ่าต่างๆ เริ่มพากันมาสวามิภักดิ์ แต่แล้วหัวหน้าเผ่าจาลาที่ชื่อว่าจามูคาก็อีกจาดาร้อนว่า “ข้าเป็นคนช่วยเตมูจินถล่มพวกเบี่ยฉีทำไมถึงมีแค่เตมูจินที่ได้รับการยกย่องอยู่คนเดียว”

แล้วทั้งคู่ก็เริ่มแตกหักกันจนต้องรบกันเองในที่สุด ซึ่งเตมูจินก็แพ้ให้กับจามูคาจนต้องหนีไปอยู่กับหัวหน้าเผ่าเคอเริต โดยจามูคาเมื่อเห็นเตมูจินหนีไปก็ขุนขาดเต็มที่ จึงเอาเซลยมองโกลที่จับมาได้โยนลงหม้อ

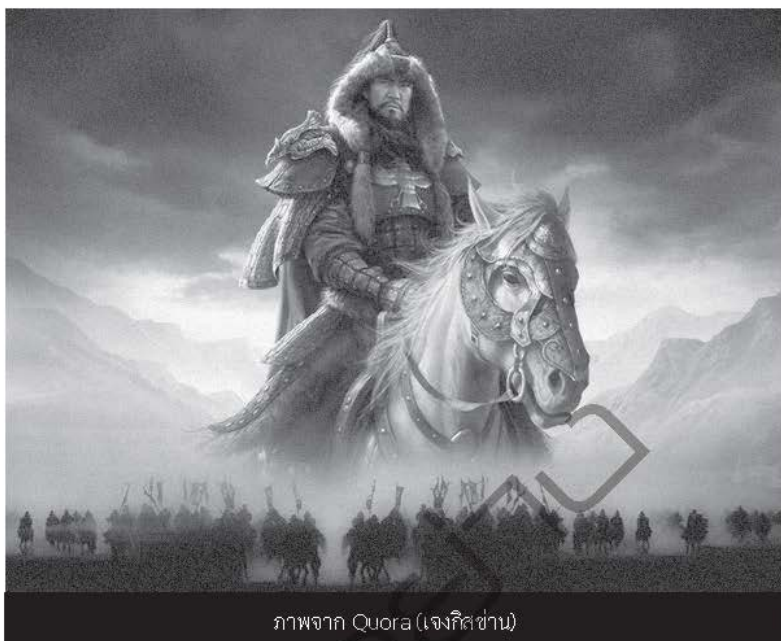
แล้วต้มทิ้งเป็นกว่า 70 คน!

ซึ่งความป่าเถื่อนของจามูคาค้นทำให้ทหารเผ่าจาลาเริ่มกลัวผู้นำตัวเอง และพากันหนีไปหาเตมูจิน ทำให้ฐานอำนาจของเตมูจินเริ่มกลับมาอีกครั้ง จนในที่สุดดินแดนแห่งทุ่งหญ้านี้ก็เหลือเพียงสองขั้วอำนาจที่หลงเหลืออยู่ คือ

ขั้วอำนาจของเตมูจินกับหัวหน้าเผ่าเคอเรอิต และขั้วอำนาจของจามูคา

แล้วสองขั้วอำนาจก็ทำการรบกันเพื่อชิงความเป็นใหญ่เพียงหนึ่งเดียว ซึ่งสุดท้ายจามูคาก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้หนีหัวซุกหัวซุนไปในที่สุด ทำให้ขั้วอำนาจในดินแดนอยู่ที่เผ่ามองโกลและเผ่าเคอเรอิต แต่ภายหลังจามูคาก็ได้กลับมายุยงให้หัวหน้าเผ่าเคอเรอิตตีกับเตมูจิน ซึ่งทำให้เผ่าของเตมูจินถูกเผ่าเคอเรอิตถล่มจนราบคาบ และเตมูจินก็ต้องหนีหัวซุกหัวซุน

แม้จะแทบไม่เหลืออะไรแล้ว แต่เตมูจินก็ไม่ยอมถอดใจ ทำการรวบรวมมองโกลที่แตกกระจัดกระจายไป สร้างกองกำลังขึ้นมาใหม่แล้วทำการแก้แค้นถล่มเผ่าเคอเรอิตจนศิโรราบ จากนั้นเตมูจินก็ตีรวบรวมเผ่าอื่นๆ ที่เหลือให้มาอยู่ภายใต้มองโกลได้สำเร็จ แล้วคิดว่า “ควรจะสร้างอาณาจักรขึ้นมาเป็นของตัวเองสักที เพื่อความเป็นระบบระเบียบมากกว่านี้” ว่าแล้วเตมูจินก็ยกเลิกกฎของเผ่าต่างๆ ทั้งหมด แล้วทำการตรากฎหมายขึ้นมาเพียงหนึ่งเดียว แล้วบอกว่า “ต่อไปนี้ทุกชนเผ่าต้องใช้ชีวิตภายใต้กฎหมายที่สร้างขึ้นมานี้เท่านั้น!” แล้วเตมูจินก็ทำการสร้างอาณาจักรมองโกลขึ้น พร้อมสถาปนาตัวเองเป็นผู้นำที่มีนามว่า “เจงกิสข่าน (Genghis Khan)”

ภาพจาก Quora (เจงกิสข่าน)

หลังจากที่สร้างอาณาจักรมองโกลขึ้นมาได้แล้ว เตมูจินที่ในตอนนี้เป็นเจงกิสข่านก็ได้ตั้งเป้าหมายที่สูงขึ้นไปอีก นั่นคือการขยายอาณาจักรของตัวเองออกไปให้ใหญ่ยิ่งกว่าเดิม

และเป้าหมายที่ว่าคือแผ่นดินจีน ดินแดนที่อยู่ทางตอนใต้ของอาณาจักรมองโกลนั่นเองครับ

แล้วก็ไม่พูดพรั่นท่าเพลง เจงกิสข่านก็ได้ส่งทัพมองโกลเข้าถล่มจีนทางตอนเหนือ และด้วยความต่างชั้นของกองทัพทำให้มองโกลสามารถยึดจีนทางตอนเหนือได้อย่างรวดเร็ว เรียกได้ว่าทัพมองโกลเริ่มเข้าสู่ช่วงฟัก ทหารมองโกลมีการฝึกฝนมาตั้งแต่เด็กจึงทำให้มีระเบียบวินัยสูงมาก อีกทั้งอย่างที่เคยเล่าไปว่ามองโกลเก่งเรื่องเลี้ยงสัตว์และขี่ม้า ทำให้

กำลังรบหลักของมองโกลคือทหารม้าที่มีการจู่โจมแบบรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีเทคโนโลยีในการสร้างอาวุธและเกราะที่ล้ำหน้า ผสมกับประสบการณ์การรบที่โชกโชน (เพราะก่อนหน้านี้ต้องรบกันเองอยู่ตลอดเวลา) โดยเฉพาะการยิงธนูบนหลังม้าที่เป็นความสามารถพิเศษอันล้ำเลิศที่มองโกลใช้พิชิตดินแดนอื่นๆ มานักต่อนัก (ธนูของมองโกลมีคันศรที่ขนาดใหญ่กว่าปกติ วิสัยการยิงมากกว่า 600 ฟุต แกรมเป็นธนูเจาะเกราะ) และสิ่งที่โดดเด่นมากยิ่งขึ้นกว่าอาวุธ คือมันสมองในการรบของทัพมองโกลที่เชี่ยวชาญและชอบสรรหากลยุทธ์ใหม่ๆ มาบดขยี้ศัตรู เช่น หากมองโกลจะเข้ายึดเมืองใดก็จะมีการประกาศ “หากยอมแพ้ พวกเรามองโกลจะไว้ชีวิตชาวเมืองทั้งหมด แต่หากลุกขึ้นสู้ มองโกลจะฆ่าพวกที่อยู่ในกำแพงเมืองทั้งหมดไม่ว่าผู้หญิง เด็ก และคนแก่!” ซึ่งเป็นการข่มขวัญและเล่นกับจิตวิทยาจนทำให้เมืองนั้นๆ ยอมแพ้ไปเอง

และแน่นอนว่าถึงแม้จะยอมแพ้ แต่มองโกลก็ยังคงทำการปล้นฆ่าคนในเมืองอย่างโหดเหี้ยมไร้ปราณี

จีนทางตอนเหนือก็แทบถูกเป็นไฟและสยบอยู่แทบเท้าของเจงกิสข่าน

โดยจีนในขณะนั้นได้ถูกปกครองโดยราชวงศ์ซ่ง ซึ่งศูนย์กลางอำนาจจะอยู่ทางตอนใต้มากกว่า ฮองเต้ที่ได้ยินข่าวมองโกลก็เริ่มขนหัวลุกและเตรียมกองกำลังไว้เต็มที แต่ก่อนที่จะทัพมองโกลจะบุกเข้าไปในจีนตอนใต้ ก็ดันเกิดโรคระบาดในกองทัพขึ้นมาก่อน เจงกิสข่านเลยต้องเรียกกองทัพให้กลับมาปักหลักใหม่ เพราะกลัวว่าหากรบต่อไปจะต้องแพ้แน่นอน ทำให้มองโกลยังไม่สามารถยึดจีนได้ทั้งหมด

ภาพจาก FellowPrimo (ทหารมองโกล)

หลังการรบในจีน เจงกิสข่านก็หันกลับมาสนใจสร้างอาณาจักรตัวเองให้เจริญทันสมัย โดยมีการสร้างเมืองหลวงคือคาราโครัม และถึงแม้ว่ามองโกลจะเป็นชนที่แข็งแกร่งและน่าเกรงขาม แต่เจงกิสข่านคิดว่า “ในเรื่องของวัฒนธรรมหรือวิทยาการ มองโกลยังอ่อนหัดนัก” จึงมีการนำเข้าความรู้ ประเพณี วิทยาการ ปรัชญา และศาสนาจากดินแดนอื่นเข้ามาผสมแล้วยารวม ๆ กัน สร้างวัฒนธรรมแบบผสมผสานขึ้นมา

และจากการพิชิตจีนตอนเหนือยิ่งทำให้มองโกลเริ่มมั่งคั่งมากยิ่งขึ้น จนมีการขนานนามในช่วงเวลานั้นเลยทีเดียวครับว่า “คาราโครัมของอาณาจักรมองโกลเป็นเมืองที่เจริญที่สุดในโลก” และเมื่อมั่งคั่งมากยิ่งขึ้น เจงกิสข่านก็เริ่มเพื่อที่จะขยายอาณาจักรด้วยการรบ จึงเปลี่ยนไปขยายด้วยการค้าแทน โดยเล็งไปที่จักรวรรดิควอซรม์ที่อยู่ในเอเชียกลาง ซึ่ง

ถือว่าเป็นจักรวรรดิมุสลิมที่ทรงอำนาจที่สุดในสมัยนั้น ว่าแล้วก็ส่งทูตมองโกล 500 คนไปหาผู้นำควอแรซม์ คือ สุลต่านมุฮัมหมัด ซาห์

แต่พอเดินทางไปถึงเมืองโฮตราบร์ เจ้าเมืองเห็นสมบัติที่ทูตมองโกลขนมาเลยเกิดความโลภ จัดการเชือดทูตมองโกลทั้ง 500 คนแล้วอุบสมบัติไว้เองจนเกลี้ยง เมื่อเจงกิสข่านรู้เข้าก็โกรธสุดขีด แต่ยังคงใจเย็นแล้วส่งทูตไปเจรจากับสุลต่านอีกครั้งว่าจะเอาอย่างไรกับเรื่องที่เกิดขึ้น

แต่สิ่งที่เจงกิสข่านได้กลับมาคือหัวของทูตที่ส่งไป ซึ่งเป็นอันถึงจุดปรอทแตก เจงกิสข่านประกาศสงครามกับควอแรซม์ แล้วส่งทัพมองโกลกว่า 200,000 คนเคลื่อนตัดผ่านเทือกเขาหิมาลัย ซึ่งทัพม้าของมองโกลเดินทางได้รวดเร็วมาก ใช้เวลาไม่ถึงปีก็เดินทางถึงชายแดนของควอแรซม์

และเป็นอย่างที่คิดครับ ทัพมองโกลได้บดขยี้ทัพของควอแรซม์อย่างไร้ปราณี มุฮัมหมัด ซาห์ก็เริ่มกลัวขึ้นมาในทันที จนต้องทิ้งอาณาจักรแล้วหนีหัวซุกหัวซุนไปในที่สุด แต่ไม่จบเพียงแค่นั้น เจงกิสข่านสั่งให้ทัพมองโกลตามล่าหัวมุฮัมหมัด ซาห์อย่างเอาเป็นเอาตาย และระหว่างทางที่ตามล่าก็ทำการถล่มเมืองที่อยู่ตามทางจนเกลี้ยง ซึ่งการรบในครั้งนี้มองโกลได้นำเอาเครื่องยิงหินและดินปืน ซึ่งเป็นวิทยาการที่ได้จากการบุกจีนมาใช้ในการรบด้วย ทำให้สามารถถล่มกำแพงเมืองต่างๆ ได้อย่างง่ายดาย และชะตากรรมของเมืองที่ถูกถล่มก็ไม่ต่างกันมาก ทั้งดีกรามบ้านช่อง ห้องสมุด มัสยิดถูกเผาจนเกลี้ยง คนมุสลิมก็ถูกจับมาฆ่าและทรมานแบบโหดเหี้ยมเพื่อล้างแค้นให้กับทูตของมองโกลที่ถูกฆ่า

ตัวของเจ้าเมืองโฮตราบร์ (คนที่ปล้นสมบัติและฆ่าทูต 500 คน) ก็ถูกจับไปให้เจงกิสข่านเชือดอย่างเลือดเย็น โดยเอาแท่งเงินมาหลอมแล้ว

กรอกใส่เบ้าตาทั้งเป็น ส่วนสุดด้านอย่างมุขัมหมัด ซาห์ก็ถูกทัพมองโกลตามล่าล้างสุดขอบฟ้า ก็หนีตายไปเรื่อย ๆ จนสุดท้ายกลายเป็นคนตกอับและตายอยู่กลางทะเลทรายอย่างทรมาน

การตามล่ามุขัมหมัด ซาห์ของทัพมองโกลนั้น เหมือนเป็นการขยายดินแดนของมองโกลไปในตัว และในตอนนี้อาณาจักรมองโกลก็ได้ทั้งจีนตอนเหนือ เอเชียกลาง และรัสเซียบางส่วนไปเรียบร้อยแล้ว เรียกได้ว่าจากอาณาจักรได้กลายเป็นจักรวรรดิที่แทบจะครอบคลุมพื้นที่ครึ่งโลกไปแล้ว

หลังจากบุกแถบเอเชียกลางตามล่าล้างมุขัมหมัด ซาห์ได้ประมาณ 5 ปี เจงกิสข่านก็เริ่มป่วยและจากโลกนี้ไป ซึ่งถือเป็นการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ของมองโกล อีกทั้งยังเป็นการสิ้นสุดเพื่อนไปทั่วจักรวรรดิ เพราะหลังการจากไปของเจงกิสข่าน รุ่นลูก ๆ ก็มีการโต้แย้งกันเรื่อง “ใครจะเป็นข่านคนต่อไป”

โต้แย้งกันไปกันมาในที่สุดก็จบลงได้สวยครับ โดยผู้ที่ได้เป็นข่านคนต่อไปคือ โอลไกด์ ซึ่งเป็นลูกชายคนที่ 3 ของเจงกิสข่าน (คนที่เหลือยอมถอยเพื่อไม่ให้มีการเสียเลือดเนื้อ) โอลไกด์ข่านเมื่อขึ้นมากปกครองแล้วก็มีวิสัยทัศน์ที่ยิ่งใหญ่ คือ การขยายจักรวรรดิให้กว้างใหญ่กว่าในสมัยพ่อของตัวเอง โดยมีเป้าหมายคือแผ่ถึงคีร์กีซเซียและยุโรป

และแล้วมหากาพย์การล่าดินแดนของมองโกลก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง ทัพม้ามองโกลเคลื่อนกำลังเข้ากระหน่ำทางใต้ของรัสเซียอย่างรวดเร็ว และเป็นไปตามขั้นตอน ไม่มีเมืองใดต้านทานมองโกลไว้ได้เลย ผืนดินทุกผืนที่มองโกลเหยียบย่ำล้วนกลายเป็นเจ้ารัฐอิสระคลั่งไปด้วยกลิ่นซากศพที่

เคลื่อนกลาดตามรายทาง เมืองที่เคยรุ่งเรือง ปราสาทที่เคยตั้งตระหง่าน
ก็ต่างถูกทำลายย่อยยับไม่เหลือชิ้นดี

จนในที่สุดเมืองเคียฟที่เป็นศูนย์กลางของรัสเซียตอนนั้นก็พังพินาศ
ลงอย่างรวดเร็วและง่ายดาย

หลังจากนั้นทัพมัจจุราชก็เข้าเข้าสู่ยุโรปอย่างเต็มรูปแบบ
คนยุโรปที่แทบไม่เคยรู้จักมองโกลมาก่อนต่างได้รับข่าวลือว่า
มองโกลคือผีจากนรกที่ดุร้ายป่าเถื่อน และมันเป็นไปตามข่าวลือจริง ๆ
เพราะทัพมองโกลเข้าทำลายเมืองทุกเมืองฆ่าคนทุกคนที่ขวางหน้า

คนยุโรปต่างไม่เคยพบเจอกองทัพที่แข็งแกร่ง โหดเหี้ยม มีอาวุธที่
แปลกประหลาดมากมายอย่างธนูเจาะเกราะหรือปืนใหญ่ และถึงแม้จะ
เกิดโรคระบาดขึ้นอีกครั้งในกองทัพมองโกลเหมือนที่เคยเกิดขึ้นในสมัย
เจงกิสข่านบุกจีน แต่การบุกรุกครั้งนี้เหล่าแม่ทัพก็เกิดไอเดียแบบ
หลุดโหดขึ้นมาว่า “เราก็ใช้โรคระบาดให้เป็นประโยชน์สิ!”

ว่าแล้วก็เอาศพคนที่ตายด้วยโรคระบาดอัดใส่เครื่องยิงหินแล้วยิง
เข้าไปในเมืองที่ล้อมไว้ กลายเป็นอาวุธชีวภาพที่ร้ายกาจและน่าหวาดหวั่น
เอาเรื่องเลยทีเดียว เพราะเมืองทั้งเมืองต่างติดโรคระบาดจากซากศพที่
ทัพมองโกลยิงเข้าไป แล้วยุโรปตะวันออกก็สยบอยู่แทบเท้าของมองโกล

ทัพมองโกลจึงเตรียมพร้อมบุกเข้าสู่ยุโรปตะวันตก

แต่ทว่าก็เกิดเหตุการณ์ที่ทัพมองโกลต้องถอนตัวออกไปจากยุโรป
ก่อน เพราะไอเอดิซันดันจากโลกนี้ไปแบบกะทันหัน ซึ่งทำให้คนยุโรป
ที่เหลือรอดตายจากเงื้อมมือกองทัพมัจจุราชไปได้ในที่สุด

ภาพจาก ringma (มองโกลบุกยุโรป)

หลังการตายของโอเกไตข่านก็มีการตีกันแย่งอำนาจในรุ่นหลานของเจงกิสข่านจนถึงขั้นมีการนองเลือด ซึ่งก็ทั้งสูญเสียและสั่นคลอนจักรวรรดิไปพอสมควร แต่ในที่สุดหลานคนหนึ่งของเจงกิสข่านก็เป็นฝ่ายได้บัลลังก์ไปครอง แล้วสถาปนาตัวเองขึ้นเป็น “มองเกอข่าน”

มองเกอข่านนั้นนโยบายเหมือนกับข่านคนก่อนๆ เลย นั่นคือขยายจักรวรรดิ

แต่ที่นี้มองเกอข่านไม่ได้สนใจยุโรปแล้ว กลับหันไปสนใจดินแดนแถบตะวันออกกลางและจีน มองเกอข่านจึงส่งกองทัพไป 2 สายคือ สายตะวันออกกลาง นำโดย ฮูลากู และสายจีน นำโดย กุบไล ซึ่งทั้งสองคนเป็นน้องของมองเกอข่าน สายตะวันออกกลางนั้นฮูลากูนำทัพเข้าถล่มและยึดดินแดนแถบนั้นได้จนเกลี้ยง ซึ่งถือเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

แต่ตรงกันข้ามกับสายจีนที่นำโดยกุบไล ซึ่งล้มเหลวไม่เป็นท่า

กุบไลซึ่งไร้ประสบการณ์ ทั้งยังเชื่องช้าอู้อ้อย ชอบอยู่ในงานเลี้ยง มากกว่าที่จะอยู่ในสนามรบ ดังนั้นงานบุกยึดจีนจึงแทบไม่เดินหน้า มองเกอข่านจึงเรียกตัวกุบไลกลับมาด่าแบบไม่ไว้หน้า ซึ่งกุบไลก็ยอมรับผิด โดยไม่แก้ตัวและขอโทษขอโพยอย่างจริงใจ จนมองเกอข่านใจอ่อน ให้อภัยไม่ลงโทษกุบไล

เมื่อไ้หน้เองแล้วไม่ได้เรื่อง มองเกอข่านจึงนำทัพบุกจีนด้วยตัวเอง แต่แล้วระหว่างที่บุกจีน มองเกอข่านก็เกิดป่วยหนักแล้วจากโลกนี้ไปแบบกะทันหันเอาดื้อๆ

คราวนี้บัลลังก์มองโกลที่เพิ่งจะมั่นคงก็เกิดวอยร้าวขึ้นอีกครั้ง มีการนองเลือดแย่งอำนาจกันเหมือนเดิม

แต่แล้วในที่สุดกุบไลที่เป็นน้องไม่ได้เรื่องของมองเกอข่านก็เป็นผู้ชนะในเกมชิงบัลลังก์นี้ แล้วสถาปนาตัวเองเป็น “กุบไลข่าน (Kublai Khan)”

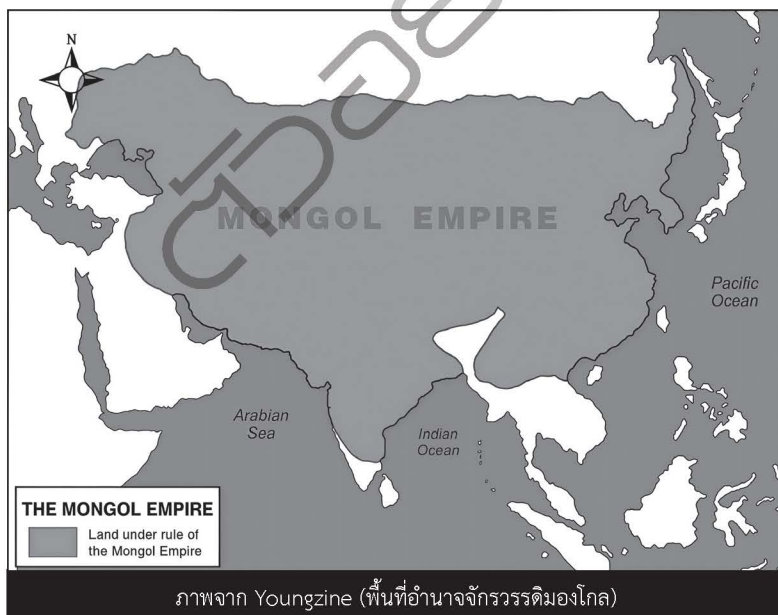
และเมื่อกุบไลข่านขึ้นครองบัลลังก์ ก็ได้ตัดสินใจทำงานที่ตัวเองเคยทำล้มเหลวในอดีตอีกครั้ง นั่นคือการบุกจีน โดยในเวลา 2 ปี ทัพมองโกลของกุบไลข่านก็สามารถโค่นราชวงศ์ซ่งของจีนลงได้ในที่สุด

ซึ่งเมื่อยึดจีนได้แล้ว กุบไลข่านก็เกิดอยากปกครองจีนด้วยตัวเองขึ้นมา จึงตั้งราชวงศ์หยวน แล้วตั้งตัวเองเป็นฮ่องเต้ และไม่ใช้แค่จีนเท่านั้น กุบไลข่านยังส่งทัพไปถล่มยึดเกาหลี อีกทั้งยังเลยไปที่ญี่ปุ่น แต่ก็ไม่สามารถสยบญี่ปุ่นลงได้ เพราะทัพมองโกลดันโชคร้ายเจอได้ผู้นำคนใหญ่ทำลายกองเรือจนเสียหายหนักก่อนจะได้เหยียบแผ่นดินญี่ปุ่น (ต่อมาคนญี่ปุ่นจึงเรียกลมนี้ว่า “คามิกาเซะ” ซึ่งหมายถึงลมเทพเจ้า) ทำให้ กุบไลข่านต้องหยุดโครงการยึดญี่ปุ่นไว้แค่นั้นก่อน แล้วทางโครงการใหม่

ขึ้นมา นั่นคือการสยบเอเชียตะวันตกเฉียงใต้ และแผ่อิทธิพลของตัวเองเข้าไปในดินแดนแถบนี้ทั้งการรบและการทูต ซึ่งในที่สุดด้วยพละนุภาพอำนาจของกุบไลข่านที่เป็นทั้งข่านและฮ่องเต้ ก็ทำให้ดินแดนเหล่านั้นยอมสวามิภักดิ์ ไม่ว่าจะเป็นอาณาจักรพุกาม อาณาจักรอันนัม อาณาจักรจามปา อาณาจักรสุโขทัย ฯลฯ

เรียกได้ว่ามองโกลในสมัยกุบไลข่านนั้นเป็นช่วงที่รุ่งเรืองและมีดินแดนมากที่สุดเลยล่ะครับ

ต่อมาตั้งแต่สมัยของกุบไลข่าน ศูนย์กลางการปกครองของมองโกลเริ่มย้ายมาอยู่ที่จีนแทนคาราโครัม ทำให้จักรวรรดิมองโกลที่แท้จริงก็เริ่มเสื่อมอำนาจลงเรื่อยๆ เพราะเหมือนผู้นำจะกลายไปเป็นฮ่องเต้มากกว่าจะเป็นข่าน

แน่นอนว่าเวลาผ่านไป เมื่อจักรวรรดิมองโกลเริ่มเสื่อม ดินแดนที่ใหญ่โตมหึมาเริ่มแตกออกเป็นส่วนเล็กส่วนน้อย กลับไปปกครองตัวเองแทนที่จะอยู่ภายใต้มองโกล จนกลายเป็นจุดสิ้นสุดของจักรวรรดิที่เคยยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก...

มองโกลที่ในอดีตเป็นเพียงชนเผ่าเร่ร่อน อ่อนแอ ทำได้แค่ขี่ม้าเลี้ยงสัตว์ในทุ่งหญ้าเอเชีย...

จนมีชายคนหนึ่งได้สร้างมองโกล แล้วทำการรวบรวมเผ่าต่างๆ ให้อยู่ภายใต้มองโกล...

ชายคนนั้นได้เปลี่ยนชนเผ่าเร่ร่อนให้กลายเป็นประชากรที่มีความศิวิไลซ์...

ชายคนนั้นได้ขยายอาณาจักรจนกลายเป็นจักรวรรดิที่สยบดินแดนกว่าครึ่งโลกให้อยู่แทบเท้า...

จนรุ่นลูกและรุ่นหลานของเขายังสร้างจักรวรรดิมองโกลให้แข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม...

และพวกเขาได้ถูกจารึกเกี่ยวกับมองโกลเอาไว้ว่า

“พวกเขาคือกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคสมัยนั้น”

“พวกเขาคือกองทัพที่โหดร้ายที่สุดในยุคสมัยนั้น”

“และพวกเขาเป็นจักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุคสมัยนั้น”

ทุกคำล้วนสะท้อนถึงความแข็งแกร่งและความรุ่งเรืองของมองโกลที่ในยุคสมัยหนึ่งเคยเป็นตัวละครและมหาอำนาจหลักที่ควบคุมโลกใบนี้เอาไว้

เรื่องราวของความขัดแย้ง
ในอดีตที่ผ่านมา เต็มไปด้วยความสูญเสีย
ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งมีที่มาจากต้นเหตุ
และปัจจัยต่างๆ เช่น วัฒนธรรม ศาสนา
เชื้อชาติ การเมือง การปกครอง ฯลฯ
ที่ได้สร้างผลกระทบอันยิ่งใหญ่
และยาวนานให้แก่ผู้คนทั่วโลก
มาจนถึงปัจจุบันแบบที่ไม่อาจคาดเดาได้
ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น
จะมีจุดจบเช่นไร

ISBN 978-616-609-176-2

9 786166 091762

ราคา 255 บาท